

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14CoPr/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313204329
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Krajčová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1313204329.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Michaela Krajčová a členovia senátu JUDr. Darina Kriváňová a JUDr. Natália Kolláriková, v spore žalobcu: K. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. č. X/B, D., adresa na doručovanie: ul. S. O. č. XX, D., proti žalovanému: Abred s.r.o. so sídlom Račianska č. 88B, Bratislava, IČO: 36 290 041 (predtým CEFO, s.r.o. so sídlom Račianska č. 71, Bratislava, IČO: 35 888 032), o určenie, že pracovný pomer vznikol dňa 12.11.2012, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe a o náhradu mzdy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV, č.k. B3-14Cpr/1/2013-442 zo dňa 04.04.2024, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Mestského súdu Bratislava IV, č.k. B3-14Cpr/1/2013-442 zo dňa 04.04.2024, p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV rozsudkom č.k. B3-14Cpr/1/2013-442 zo dňa 04.04.2024, zamietol žalobu (výrok I.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu (výrok II.).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenou vtedajšiemu Okresnému súdu Bratislava III dňa 15.03.2013 sa žalobca domáhal proti právneho predchodcovi žalovaného CEFO s.r.o., IČO: 35 888 032 určenia, že skončenie pracovného pomeru žalobcu ku dňu 18.01.2013, dané listom žalovaného ev. č. P. XX/XXXX zo dňa 14.01.2013, doručené žalobcovi dňa 16.01.2013, je neplatné z dôvodu, že podľa čl. 2 Zákonníka práce musí byť výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávnych vzťahov v súlade s dobrými mravmi a predmetné skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe je v rozpore so Zákonníkom práce. Uviedol, že nastúpil do práce u žalovaného dňa 12.11.2012, čím vznikol pracovný pomer a až následne bola medzi ním a právny predchodcom žalovaného uzavretá pracovná zmluva, ktorá mu bola predložená na podpis dňa 15.11.2012 a v uvedený deň ním bola aj podpísaná, preto keď dodatočne sa už nemôže určovať skúšobná doba (rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č.k. 7Cpr/32/03-49 zo dňa 26. januára 2005 a rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č.k. 12Cpr/7/03-46 zo dňa 23. októbra 2003), považoval v pracovnej zmluve uvedené ustanovenie o skúšobnej dobe za neplatné a na základe uvedeného je neplatné aj skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že navrhuje žalobu zamietnuť, nakoľko k rozporu s dobrými mravmi by prišlo iba v prípade, že motív výpovede by nebol v súlade so základnými zásadami právneho poriadku, avšak v danom prípade nejde o akt výpovede, keď pracovný pomer už dlhodobo trvá, ale išlo o výpoveď v skúšobnej dobe, kedy ust. § 72 ods. 1 Zákonníka práce povoľuje jednostranné

skončenie pracovného pomeru bez udania dôvodu, preto neporušil základné zásady Zákonníka práce a nedodržanie trojdňovej lehoty medzi doručením oznámenia o skončení pracovného pomeru a dňom, keď sa mal pracovný pomer skončiť (ust. § 72 ods. 2 Zákonníka práce), nie je porušením, ktoré by spôsobovalo neplatnosť skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe.

4. Súd prvej inštancie rozhodol v poradí prvým rozsudkom č.k. 14Cpr/1/2013-52 zo dňa 23. januára 2014, ktorým žalobe vyhovel; skonštatoval, že nakoľko žalobca podpísal pracovnú zmluvu dňa 15.11.2012 až po vzniku pracovného pomeru, t.j. po dni, ktorý bol v zmluve uvedený ako deň nástupu do práce (12.11.2012), je pracovná zmluva v časti dojednania o skúšobnej dobe neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže skúšobnú dobu nemožno platne dojednať po tom, čo pracovný pomer už vznikol, nemožno ju teda dohodnúť so spätnou platnosťou, ale najneskôr v ten deň, ktorý bol dojednaný ako deň nástupu pracovníka do práce (R 6/1984), preto žalovaný nemohol platne ukončiť pracovný pomer so žalobcom bez uvedenia dôvodu v skúšobnej dobe.

5. Odvolací súd uznesením č.k. 3CoPr/5/2014-66 zo dňa 31. júla 2014, na základe odvolania žalovaného, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že z vykonaného dokazovania nie je zrejmé, kedy došlo k podpisu pracovnej zmluvy (dňa 12.11.2012, resp. dňa 15.11.2012), keď súd prvej inštancie vychádzal iba z dátumu na pracovnej zmluve, ktorou disponoval žalobca a nevyžiadal si originál pracovnej zmluvy od žalovaného a tiež sa nezaoberal argumentáciou žalovaného, že k podpísaniu pracovnej zmluvy došlo dňa 12.11.2012 v kancelárii štatutárneho zástupcu žalovaného za prítomnosti ďalšej osoby (p. S. J.) a nie na pracovisku.

6. Po vrátení veci odvolacím súdom, súd prvej inštancie uznesením zo dňa 01.07.2015 pripustil zmenu žaloby jej rozšírením tak, že popri nároku na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru si žalobca uplatnil aj súvisiaci nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 27.02.2013 za čas 36 mesiacov v sume 326,- eur mesačne spolu s úrokom z omeškania vo výške 12,5 % zo sumy 326,- eur od 27.02.2013 po dobu 36 mesiacov mesačne až do zaplatenia; následne uznesením zo dňa 27.10.2015 súd prvej inštancie pripustil vstup žalovaného do konania namiesto právneho predchodcu žalovaného a napokon na pojednávaní dňa 04.04.2024 pripustil ďalšiu zmenu žalobného návrhu, ktorým sa žalobca okrem určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru domáhal náhrady mzdy do riadneho skončenia pracovného pomeru v sume 326,- eur mesačne (netto) navýšenej o inflačný koeficient 18 % zo sumy 326,- eur ročne spolu s úrokom z omeškania vo výške 12,5 % mesačne zo sumy 326,- eur a to všetko od 27.02.2013 do zaplatenia, ako aj nároku na určenie, že žalobcovi vznikol pracovný pomer u žalovaného v deň nástupu do práce dňa 12.11.2012 na dobu neurčitú a pracovný pomer trvá.

7. Súd prvej inštancie v prvom rade posudzoval včasnosť uplatnenia určovacieho nároku žalobcu v zmysle ust. § 77 Zákonníka práce a zistil, že podľa Oznámenia o skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe sa tento mal skončiť dňom 18.01.2013, žalobca doručil žalobu na súd dňa 15.03.2013, preto zákonná dvojmesačná prekluzívna lehota na uplatnenie nároku na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru začala žalobcovi plynúť dňa 18.01.2013 a uplynula dňa 18.03.2013; teda žalobca podal žalobu na súd včas, počas plynutia zákonnej prekluzívnej lehoty.

8. Vzhľadom na žalobcom uplatnenú námietku týkajúcu sa pravosti jeho podpisu a vymazania ním napísaného dátumu (15.11.2012) spreď podpisu „J.“ na pracovnej zmluve predloženej žalovaným, súd prvej inštancie na návrh žalobcu nariadil znalecké dokazovanie v odbore Kriminalistika, odvetvie Kriminalistické skúmanie ručného písma a podpisov a odvetvie Kriminalistické skúmanie dokumentov, avšak žalobca si nespĺnil v súdom stanovenej lehote povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania a ani napriek výzve súdu prvej inštancie riadne nepreukázal, že jeho majetkové pomery odôvodňujú jeho oslobodenie od súdnych poplatkov, preto v zmysle ust. § 253 ods. 3 CSP súd prvej inštancie nemohol znalecké dokazovanie za účelom preukázania pravosti pracovnej zmluvy vykonať.

9. Žalobca následne predložil súkromný znalecký posudok č. X/XXXX, vypracovaný K.. N. K., N.. - znalcom z odboru Kriminalistika, odvetvie Kriminalistické skúmanie dokumentov - dňa 09.12.2022, z ktorého vyplýva záver, že podpis „J.“ na žalovaným predloženej pracovnej zmluve datovanej dňom 12.11.2012 je vyhotovený písacím prostriedkom, t.j. nejedná sa o fotokópiu podpisu ani o podpis prenesený inými technickými prostriedkami. Znalec zároveň skonštatoval, že napriek identickému dátumu vyhotovenia, obsahu a zhodnej editácii textu strán oboch pracovných zmlúv (pozn. súdu:

žalobcom i žalovaným predloženej pracovnej zmluvy), tieto listiny sa vzájomne líšia použitým druhom papiera, spôsobom vytlačenia - vyhotovenia textu a rozdielnym vyplnením podpisovej doložky zamestnanca a zamestnávateľa. Znalec na str. č. 7 explicitne uviedol, že pravosť podpisov nebola skúmaná, nakoľko táto problematika je predmetom skúmania v oblasti písomožnosti. Zároveň uviedol, že náplň písacieho prostriedku, ktorým je vyhotovený podpis zamestnanca a dátum podpísania na pracovnej zmluve s rukou vyhotoveným dátumom podpísania, t. j. na žalobcom predloženej pracovnej zmluve, sa líši od písacieho prostriedku, ktorým je vyhotovený podpis zamestnanca i zamestnávateľa na pracovnej zmluve bez rukou vyhotoveného dátumu podpísania, t. j. na žalovaným predloženej pracovnej zmluve.

10. Súd prvej inštancie na prejednávajúcu vec aplikoval čl. 2 veta tretia a štvrtá, § 45 ods. 1, 3, § 46, § 48 ods. 1, § 59 ods. 1 a 2, § 72 ods. 1 veta prvá a ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení účinnom od 01.09.2012 do 21.08.2013 (v čase vzniku a skončenia posudzovaného pracovného pomeru) a § 39 Občianskeho zákonníka.

11. Súd prvej inštancie mal na základe tak žalovaným ako aj žalobcom predloženej pracovnej zmluvy datovanej dňom 12.11.2012 preukázané, že uvedený právny úkon podpísali obe zmluvné strany, nakoľko žalobca síce v pokročilom štádiu súdneho konania začal namietat' v pracovnej zmluve chýbajúci podpis žalovaného, keď na pojednávaní dňa 31.03.2015 predložil pracovnú zmluvu, na ktorej skutočne podpis konateľa žalovaného absentoval, avšak už dňa 31.10.2013 sám žalobca založil do spisu pracovnú zmluvu, ktorá bola podpisom (i pečaťou) zamestnávateľa opatrená, preto ak žalobca od počiatku disponoval pracovnou zmluvou podpísanou žalovaným, je účelovým a nepravdivým jeho tvrdenie, že žalovaný pracovnú zmluvu ani dodatočne (po dátume 15.11.2012) nepodpísal, resp. že nepreukázal podpísanie pracovnej zmluvy, keď túto žalobcovi nedoručil. Navyše žalobca si v tejto súvislosti protirečil, pretože dňa 31.03.2015 na pojednávaní uviedol, že k platnému uzatvoreniu pracovnej zmluvy došlo po dátume 15.11.2012 (vtedy mal pracovnú zmluvu podpísať žalobca), keď na tretí deň po upozornení zo strany žalobcu, žalovaný zmluvu podpísal, no v poslednej fáze súdneho konania zmätočne vo vzťahu k svojej predošlej argumentácii uviedol, že písomná pracovná zmluva nebola uzatvorená vôbec, lebo žalovaným podpísané vyhotovenie pracovnej zmluvy žalobca vôbec neobdržal. Vzhľadom na chaotické a nekonzistentné vyjadrenia žalobcu, na ktorých sa snažil založiť vecnú opodstatnenosť svojho nároku na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru tým, že okrem pôvodne spochybňovanej platnosti v pracovnej zmluve dojednanej skúšobnej doby, sa zamerával aj na platnosť samotnej pracovnej zmluvy, nebolo možné prisvedčiť jeho námietke, že žalovaný napadnutú pracovnú zmluvu nepodpísal a neopatrili pečaťou, nakoľko obe procesné strany v konaní predložili navzájom obsahovo zhodné vyhotovenia pracovnej zmluvy zo dňa 12.11.2012 (č. l. 26 a č. l. 224 súdneho spisu), ktoré podpísali obaja kontrahenti. Zároveň je vecne irelevantná na poslednom pojednávaní žalobcom uplatnená námietka, že ním predložená pracovná zmluva je opatrená pečaťou žalovaného, na ktorej sa nachádza číslo „1“ a pečať na žalovaným predloženej pracovnej zmluve toto číslo nemá, nakoľko táto skutočnosť absolútne žiadnym spôsobom nespochybňuje subjekt zamestnávateľa, ktorý pracovnú zmluvu mal podpísať a skutočne aj podpísal, pričom nad rámec potreby splnenia svojej dôkaznej povinnosti sám žalovaný porovnaním dvoch daňových dokumentov (potvrdením o podaní tlačiva prehľadu podľa zákona o dani z príjmov a prehľadom o príjmoch zo závislej činnosti, ktoré jednotlivým zamestnancom vyplatil zamestnávateľ - platiteľ dane), ktoré právny predchodca žalovaného dňa 31.10.2012 predkladal Daňovému úradu Bratislava, preukázal, že tento disponoval pečaťou obsahujúcou v označení právnickej osoby zamestnávateľa číslo „1“ v krúžku a súčasne verziu pečiatky bez tohto čísla. Na základe takto zistených skutočností vzhľadom na oboma procesnými stranami preukázaný podpis žalovaného na pracovnej zmluve nie je možné ani uvažovať o prípadnom neuzatvorení, resp. neplatnom uzatvorení pracovnej zmluvy. Z uvedeného dôvodu je nepatričný a právne neopodstatnený nárok žalobcu na určenie, že pracovný pomer vznikol v deň jeho nástupu do práce dňa 12.11.2012, keďže táto právna skutočnosť je zrejmá z platne uzatvorenej písomnej pracovnej zmluvy (článok 2 bod 3) a to bez ohľadu na dátum jej uzatvorenia, preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal svoj naliehavý právny záujem na určení právnej skutočnosti, ktorá navyše ani nebola medzi procesnými stranami sporná a ani nepreukázal odôvodnenosť svojho nároku na určenie, že pracovný pomer vznikol na dobu neurčitú, keďže tento bol uzatvorený v zmysle platnej písomnej pracovnej zmluvy (článok 2 bod 5.) na dobu určitú a táto uplynula najneskôr jeden rok od dátumu nástupu do práce, t. j. dňa 12.11.2013, preto súd prvej inštancie nárok na určenie, že pracovný pomer vznikol dňa 12.11.2012 na dobu neurčitú, zamietol.

12. Žalobca v konaní žiadnym vierohodným spôsobom nepreukázal ním tvrdenú skutočnosť, že pracovnú zmluvu datovanú dňom 12.11.2012, mu predložil žalovaný na pracovisku na podpis až dňa 15.11.2012 a že v uvedený deň pracovnú zmluvu žalobca podpísal tak, ako to vyplýva z ním predloženej pracovnej zmluvy na č. I. 26 súdneho spisu, nakoľko žalovaný ním predloženou pracovnou zmluvou na č. I. 224 súdneho spisu preukázal opak a síce, že pracovnú zmluvu podpísali obe zmluvné strany súčasne v deň jej datovania - keď na podpisových doložkách sa nachádzajú iba podpisy kontrahentov a pred podpisom žalobcu (pred menom „J.“) sa žiadny perom napísaný dátum (15.11.2012) nenachádza. V tomto ohľade neobstojí námietka žalobcu, že zamestnávateľ vygumoval - vymazal ním vpísaný dátum 15.11.2012 spreď jeho podpisu, nakoľko umiestnenie samotného podpisu žalobcu v strede podpisovej doložky na poslednej strane žalovaným predloženej pracovnej zmluvy ani len nenaznačuje tendenciu, úmysel a vôľu žalobcu napísať pred svoj podpis dátum, kedy k podpisu došlo, čo napokon nepriamo uznal aj sám žalobca, keďže znalecký posudok na preukázanie prípadného vygumovania dátumu 15.11.2012 ani nežiadal a k tomuto účelu nesmerovala ani jeho objednávka na súkromný znalecký posudok.

13. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že žalovaný v konaní preukázal, že všetky so vznikom pracovného pomeru súvisiace dokumenty (prihlásenie zamestnanca ako poistenca, vyhlásenie na zdanenie príjmov zo závislej činnosti, prevzatie pracovných pomôcok, dohodu o zrážkach zo mzdy za zakúpené stravné lístky) podpísal, prípadne k vzniku týchto so vznikom pracovného pomeru súvisiacich úkonov došlo dňa 12.11.2012 (ku dňu vzniku pracovného pomeru), preto je nelogické, aby zamestnávateľ v deň dohodnutý ako deň nástupu do práce, kedy aj žalobca nesporne do práce nastúpil, prevzal si pracovné pomôcky a všetky dokumenty v daný deň (12.11.2012) podpísal, predložil žalobcovi pracovnú zmluvu na podpis až dňa 15.11.2012 (tri dni po vzniku pracovného pomeru).

Premisa dodatočného uzatvorenia písomnej pracovnej zmluvy sa vymyká zaužívanej praxi v pracovnoprávných vzťahoch a výsluchom konateľa právneho predchodcu žalovaného - p. C. F. v spojení s výsluchom administratívnej pracovníčky právneho predchodcu žalovaného - p. S. J. - sa nepreukázala žalobcom nastolená teória o uzatvorení pracovnej zmluvy až v priebehu trvania pracovného pomeru, nakoľko p. C. F. výslovne poukázal na svoje zásady, že obe zmluvné strany podpisovali pracovnú zmluvu v jeden deň tak, že spolu s inými dokumentmi podpísali pracovnú zmluvu (vypracovanú v dvoch vyhotoveniach) v deň nástupu zamestnanca do práce. Svedkyňa S. J. uviedla, že nadriadený trval na tom, aby pri prijímaní nového zamestnanca boli pracovné zmluvy pripravené najneskôr v deň jeho nástupu do práce a takto bola pripravená aj pracovná zmluva pre žalobcu. Svedeckou výpoveďou p. J. mal súd prvej inštancie preukázanú jej prítomnosť v miestnosti, kde sa pracovné zmluvy dňa 12.11.2012 so žalobcom podpisovali (v kancelárii štatutárneho zástupcu) a je bez relevancie žalobcom z kontextu jej svedeckej výpovede vytrhnutá veta, že nebola pri žalobcovi, keď zmluvu priamo podpisoval, nakoľko rozhodujúcou je skutočnosť, že bola priamo účastná aktu uzatvorenia - podpisu pracovnej zmluvy so žalobcom, ktorý sa uskutočnil dňa 12.11.2012 bez ohľadu na to, či sa v momente podpisu pozerala na žalobcu, ako pracovnú zmluvu podpisuje, pretože určujúcim je účel, za ktorým sa dotknuté subjekty v miestnosti štatutárneho zástupcu stretli a tým bolo uzatvorenie pracovnej zmluvy, preto tvrdenie žalobcu, že zamestnávateľ mu predložil pracovnú zmluvu až dňa 15.11.2012 (tri dni po tom, ako prevzal pracovné pomôcky a podpísal všetky ostatné so vznikom pracovného pomeru súvisiace dokumenty) vyznieva absurdne a v zmysle obsahu svedeckých výpovedí konateľa právneho predchodcu žalovaného a S. J. nenasvedčuje žiadnemu motívu zamestnávateľa, pre ktorý by čakal s predložením pracovnej zmluvy svojmu zamestnancovi až do dňa 15.11.2012.

14. Za absolútne bezvýznamný a neobjektívny považoval súd prvej inštancie výsluch C. J. (matky žalobcu), ktorá nebola prítomná pri uzatváraní pracovnej zmluvy a nebola ani svedkom úkonov spojených s prijímaním žalobcu do zamestnania u právneho predchodcu žalovaného a nemohla vedieť, či jej syn pracoval prvé dni bez uzatvorenej pracovnej zmluvy, pričom skutočnosť, že žalobca si mal priniesť domov jedno vyhotovenie zamestnávateľom nepodpísanej pracovnej zmluvy až na tretí deň, nijako nespochybňuje fakt, že zmluvné strany uzatvorili pracovnú zmluvu ku dňu jej datovania, t.j. dňa 12.11.2012.

15. Napokon žalobca nepreukázal ani sfaľšovanie jeho podpisu na žalovaným predloženej pracovnej zmluve zo dňa 12.11.2012, nakoľko súkromným znaleckým posudkom č. X/XXXX, vypracovaným znalcom K.. N. K., N.., preukázal v prospech protistrany svedčiacu skutočnosť, že žalovaný neodfotil ani iným technickým prostriedkom nepreniesol žalobcov podpis „J.“ na pracovnú zmluvu, pričom znalcom konštatovaný záver, že obsahovo identické pracovné zmluvy (jedna predložená žalobcom a druhá

predložená žalovaným) sa líšia použitým druhom papiera, spôsobom vytlačenia a rozdielnym vyplnením podpisovej doložky zamestnanca a zamestnávateľa, žiadnym spôsobom neusvedčil zamestnávateľa z falšovania žalobcovho podpisu, ba dokonca sám znalec na strane č. 7 svojho znaleckého posudku uviedol, že pravosť podpisu, ktorá problematika je predmetom skúmania v oblasti písomznanectva, neskúmal.

Rovnako v neprospech žalovaného nevyvovedá znalcom deklarovaná skutočnosť, že náplň písacieho prostriedku, ktorým je vyhotovený podpis zamestnanca a dátum podpisu na pracovnej zmluve s rukou vyhotoveným dátumom podpísania (na žalobcom predloženej pracovnej zmluve) sa líši od náplne písacieho prostriedku, ktorým je vyhotovený podpis zamestnanca i zamestnávateľa na pracovnej zmluve bez rukou vyhotoveného dátumu jej podpísania (na žalovaným predloženej pracovnej zmluve). Uvedená skutočnosť skôr nasvedčuje tomu, že žalovaným predloženú pracovnú zmluvu podpísal zamestnanec i zamestnávateľ tým istým perom tak, ako to pri uzatváraní pracovnoprávneho vzťahu spravidla býva zvykom, keďže zamestnávateľ zvyčajne predkladá jedno (zamestnávateľovi patriace) vyhotovenie pracovnej zmluvy zamestnancovi na podpis spolu s perom, a preto sú podpisy oboch zmluvných strán z hľadiska náplne písacieho prostriedku na žalovaným predloženej pracovnej zmluve zhodné, pričom z hľadiska náplne pera odlišný podpis zamestnanca na žalobcom predloženej pracovnej zmluve zakladá dôvodné podozrenie, že toto druhé (zamestnancovi patriace) vyhotovenie pracovnej zmluvy, ktoré si žalobca vzal bez toho, aby ho počas aktu uzatvárania pracovnej zmluvy v kancelárii štatutárneho zástupcu právneho predchodcu žalovaného podpísal, dodatočne svojím (iným) perom podpísal spôsobom umožňujúcim mu následne aplikovať na pracovnú zmluvu v súdnej praxi judikovaný a jemu z vlastnej skúsenosti už známy právny názor, ktorý by mu mohol zaručiť súdnu ochranu a finančný zisk tak, že na začiatok podpisovej doložky napísal dátum 15.11.2012 a za uvedeným dátumom pracovnú zmluvu podpísal.

16. Absolútne nespôsobilou privodiť procesný úspech žalobcu bola jeho (na pojednávaní dňa 04.04.2024) vznesená námietka, že konateľ právneho predchodcu žiadny osobný trezor nemá, a preto nemohol originál pracovnej zmluvy s odstupom ôsmich rokov dohľadať; pre vecné posúdenie sporu nie je relevantným fakt, kde - na akom mieste p. C. F. originál pracovnej zmluvy uzatvorenej so žalobcom s odstupom času našiel, ale právne významnou je skutočnosť, že túto pracovnú zmluvu predložil a v súdnom konaní nebola jej pravosť (čo do obsahu, podpisov zmluvných strán ani dátumu jej uzatvorenia) vôbec spochybnená, toľž žalobcom preukázané tvrdenie o falšovaní pracovnej zmluvy zo strany zamestnávateľa. Prostriedok procesného útoku žalobcu týkajúci sa spochybnovania existencie osobného trezoru žalovaného, resp. jeho právneho predchodcu, je účelovým a vecne bezpredmetným.

17. So zreteľom na uvedené je zrejmé, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu, že žalovaný jeho podpis na pracovnej zmluve sfalšoval a svojou procesnou pasivitou - nesplnením si procesnej povinnosti zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania, neumožnil súdu vykonať znalecké dokazovanie, v dôsledku čoho platí, že žalovaným predložená pracovná zmluva zo dňa 12.11.2012 je podpísaná priamo žalobcom a teda bola uzatvorená platne ku dňu jej datovania, t.j. k 12.11.2012 preto je platným tiež v pracovnej zmluve dojednané ustanovenie o skúšobnej dobe.

18. Z vyššie uvedených dôvodov, keď žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, že písomnú pracovnú zmluvu podpísal až 15.11.2012, resp. že pracovná zmluva bola uzatvorená až po vzniku pracovného pomeru, t.j. po dátume 12.11.2012, ktorý bol dohodnutý ako deň nástupu do práce, nakoľko žalovaný v konaní predložil pracovnú zmluvu datovanú dňom 12.11.2012 bez akéhokoľvek žalobcom na podpisovej doložke vpísaného dátumu (15.11.2012), ktorý by nasvedčoval neskoršiemu uzatvoreniu písomnej pracovnej zmluvy a žalobca neprodukoval žiadny dôkaz, ktorý by bol vyvrátil alebo aspoň spochybnil počítačom na pracovnej zmluve uvedený okamih podpísania pracovnej zmluvy oboma kontrahentmi a súkromným znaleckým posudkom nepreukázal ani svoje tvrdenie, že podpis „J.“ je na žalovaným predloženej pracovnej zmluve sfalšovaný, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný na základe v písomnej pracovnej zmluve platne (v čase vzniku pracovného pomeru) dojedanej skúšobnej doby mohol skončiť so žalobcom pracovný pomer v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodu (§ 72 ods. 1 Zákonníka práce), preto jeho jednostranný právny úkon skončenia pracovného pomeru zo dňa 14.01.2013, doručený žalobcovi dňa 16.01.2013, je platný, pracovný pomer medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného v zmysle obsahu oznámenia o skončení pracovného pomeru skončil platne dňa 18.01.2013, následkom čoho nároku žalobcu na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru nemožno priznať procesný úspech, a tak súd prvej inštancie žalobu ako vecne nedôvodnú zamietol.

19. Vzhľadom na procesný neúspech žalobcu v právnom základe uplatnených nárokov, v časti týkajúcej sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru, neopodstatnený je tiež súvisiaci nárok na určenie, že pracovný pomer ďalej trvá, ako aj nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, nakoľko predpokladom procesného úspechu týchto nárokov je súdom judikovaná neplatnosť skončenia pracovného pomeru.

20. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 od. 3 CSP na základe zásady úspechu sporových strán tak, že procesne úspešnému žalovanému, ktorý bol zároveň úspešným aj v odvolacom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3CoPr/5/2014, priznal proti procesne neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov celého (prvoinštančného i odvolacieho) konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ust. § 262 ods. 2 CSP).

21. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, pričom z obsahu odvolania vyplýva, že ho podal z dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP. Žalobca sa podaným odvolaním dožadoval spravodlivého rozhodnutia súdu, zrušenia napadnutého rozsudku a prikázania veci na nové konanie. Uviedol, že dňa 04.04.2024 prebehlo na mestskom súde pojednávanie vo vyššie uvedenej právnej veci v rozpore so zákonom. Pojednávacia miestnosť č. 4/príz. na pracovisku MS BA 4 v Bratislave 5 nezodpovedala predpísaným štandardom v tom, že sudca sedel za hrubým 5 mm celoobvodovým sklom bez otvoru a zvuková aparatúra bola v poruche, tak nebolo nič počuť, čo sudca diktuje do zápisu. V tejto veci žalobca podal sťažnosť predsedníčke MS BA 4 dňa 19.04.2024.

Ďalej namietal, že sudca nepredniesol v znení zákonných ustanovení predbežné stanovisko; neumožnil mu, aby sa vyjadril k prednesu žalovaného, čo je porušením Ústavy SR a predčasne a narýchlo uzavrel zápisnicu z pojednávania. On mal pripravené k veci originály dôkazov, ktoré na pojednávaní nemohol predložiť a po pojednávaní podal do podateľne súdu len kópie listín, bez ich odsúhlasenia s originálmi dokumentov. Žalobu podal v predmetnej pracovnej veci dňa 15.03.2013 žalobu s petitom, aby súd určil, že skončenie-zrušenie pracovného pomeru listom žalovaného ev. č. P. XX/XXXX z 14.01.2013 je neplatné, na výzvu súdu nepredložil originál zmluvy, lebo až z rozsudku sa dozvedel, že dojednanie skúšobnej mu predložil na podpis pracovnú zmluvu č. XX/XXXX/TP až dňa 15.11.2012 a sfaľšovanú prac. zmluvu predložil súdu až dňa 05.02.2018 s prehlásením, že pracovnú zmluvu našiel zabudnutú v trezore, teda 5 rokov vyhľadával skúseného falšovateľa podpisov. Sudca porušil zákon, ak po piatich rokoch prihliadol na sfaľšovanú pracovnú zmluvu. V predmetnom pracovnom spore zákon o individuálnych pracovných sporoch ukladá sudcovi, že má vykonať dôkaz, aj keď dôkaz nenavrhneme zamestnanec, sudca má objednať znalecký posudok, ak od znaleckého posúdenia je závislé rozhodnutie súdu, ale v danom prípade sa mal sudca zamerať na dôkazovú povinnosť žalovaného, že kedy a vôbec, či žalovaný žalobcovi pracovnú zmluvu doručil. Znaleckým posudkom K.. N. K. preukázal, že tzv. prac zmluva, ktorú akože mal v trezore nájsť po 5. rokoch žalovaný je falošná, písaná na inom papieri, opečiatkovaná iným číslom a farbou pečiatky a podpísaná iným perom, teda že táto prac. zmluva nevytvára pár, lebo v prac. zmluve č. XX/XXXX/TP bod 17. sa píše, že je vyhotovená v dvoch vyhotoveniach a nie v troch, či viacerých vymyslených dodatočne žalovaným. Ako je svedecky preukázané, prac. zmluvu žalovaný predložil žalobcovi na podpis dňa 15.11.2012 s pečiatkou predošlej spol. P., ale pri pečiatke nebol žiadny podpis, jedno vyhotovenie prac. zmluvy odovzdal žalovanému na podpis a druhý návrh pracovnej zmluvy si vyžiadala sudkyňa do spisu, aj bez podpisu žalovaného. Na každom pojednávaní prízvukoval, že mu v postavení zamestnanca nikdy žalobca nedoručil žiadnu riadne obidvomi zmluvnými stranami podpísanú inkriminovanú pracovnú zmluvu, preto jeho pracovný pomer vznikol ústne, dňom nástupu zamestnanca do práce 12.11.2012 zo zákona.

Namietal, že súd môže v súdnom spore prejednať len petitom uplatnené nároky žalobcu a z obavy premlčania mzdoých nárokov dňa 28.05.2015 doručil rozšírenie návrhu pôvodne podaného dňa 15.03.2013 o mzdu a špecifikáciu. Dňa 09.12.2020 podal list súdu, ktorým predložil súdu znalecký posudok K. K., znalca na kriminalistické skúmanie listín, v tomto podaní upresnil petit, že predmetom konania sp. zn. 14Cpr/1/2013 je len náhrada mzdy za čas od 27.02.2013 do 31.10.2017 a úrok z omeškania od 27.02.2013 z prikázanej sumy. Ako žalobca uvádza v konaní č. B3-14Cpr//2013 označil petit tak, že náhradu mzdy petitom č. 2. uplatňuje v predmetnom súdnom konaní len za čas 36 mesiacov, teda za 3 roky. Preto súd prvej inštancie na pojednávaní konal nad rámec petitu a konanie a rozsudok je postihnutý vadou a musí byť zrušený.

Zákon individuálne pracovné spory prikazuje riešiť súdu tak, aby nebol poškodený zamestnanec, v prípade nutnosti vykonať znalecký posudok má za povinnosť súd na náklady štátu; pracovné zmluvy

boli žalobcom vyprodukované v rovnopise dvojmo a nie viacero, ide o podvod zo strany žalovaného a ani jedno vyhotovenie pracovnej zmluvy po podpise riaditeľ organizácie SBS riadne nedoručil svojmu zamestnancovi, ako to prikazuje zákon.

22. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že všetky pojednávania, vrátane pojednávania dňa 04.04.2024, prebiehali v zmysle zákona. Žalovaný nepovažuje za nutné vyjadriť sa podrobne k odvolaniu žalobcu, nakoľko neuvádza nič nové, čo by už nebolo vyslovené alebo dokumentované počas jednotlivých pojednávanií od roku 2013; žalobca žiadnym vierohodným spôsobom nepreukázal ním tvrdené skutočnosti. Jeho odvolanie obsahuje viacero invektív na adresu žalovaného, ale i sudcu a svoje predstavy a fabulácie chce vydávať za fakty. Sudca v odôvodnení rozsudku rozsiahlo, objektívne a podrobne vystihol jadro problému a poukázal na fakt, že pracovná zmluva bola podpísaná v deň nástupu, a teda je platné ustanovenie o skúšobnej dobe. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný mohol so žalobcom skončiť platne pracovný pomer v zmysle §72 ods. 1 Zákonníka práce. Žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno, a tak sudca nemohol rozhodnúť inak, ako žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaný považuje rozsudok za spravodlivý, zákonný a v plnej miere sa s ním stotožňuje. Celé odvolanie žalobcu je účelové, vecne bezpredmetné a nespĺňa podmienky dôvodov na odvolanie. Odvolací súd by mal preto odvolanie žalobcu zamietnuť a potvrdiť napadnutý rozsudok.

23. Odvolací súd preskúmal vec, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 14.10.2025, o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP). Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, dôvodnosti odvolania, boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie, a ktoré nepochybne existovali v čase vyhlásenia rozsudku, v čase podania odvolania.

24. Po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že v preskúmvanej veci vykonal súd prvej inštancie všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ktorou sa žalobca domáha určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a s tým súvisiaceho nároku na náhradu mzdy, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal žalovaný na svoju obranu, teda na zistenie všetkých rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie platnosti skončenia pracovného pomeru daného žalovaným žalobcovi v skúšobnej dobe ku dňu 18.01.2013. Po správnom vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel prvoinštančný súd na jeho základe k správnym skutkovým záverom a následne v spore vyvodil aj správne právne závery, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Zákonníka práce, ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby aj náležite odôvodnil. Dôsledne sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj s relevantnou argumentáciou oboch strán sporu súvisiacou s predmetom konania, a preto je jeho rozhodnutie v tomto ohľade presvedčivé. Odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne, v celom rozsahu sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje.

25. Žalobca vo svojom odvolaní zotrval na svojich tvrdeniach, zopakoval svoje námietky a argumenty prednesené v konaní pred súdom prvej inštancie a doplnil námietky týkajúce sa procesného postupu súdu prvej inštancie, najmä v súvislosti s pojednávaním konaným dňa 04.04.2024.

26. V nadväznosti na odvolacie námietky žalobcu, považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie dokazovanie v spore vykonal v rozsahu dostatočnom pre zistenie skutkového stavu veci ohľadne skutočností, ktoré mohli mať význam pre meritórne rozhodnutie. Všetky relevantné skutočnosti, ktoré sú vzhľadom na hmotnoprávne podmienky skončenia pracovného v skúšobnej dobe podľa § 72 ods. 1 Zákonníka práce významné pre posúdenie platnosti tohto pracovnoprávneho úkonu boli totiž v spore spoľahlivo zistené vykonaným dokazovaním. Nemožno sa preto stotožniť s odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie pochybil, keď nevykonal ním navrhnuté dôkazy, resp. že vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil. V tomto smere odvolací súd zdôrazňuje, že všetky skutkové zistenia

prvoinštančného súdu majú plnú oporu vo vykonaných dôkazoch, pričom v uvedenom smere žalobca nedôvodne súdu prvej inštancie vytýka, že konanie zaťažil inou vadou, ktorá mohla mať vplyv na rozhodnutie v spore, keď nevykonal ním navrhované dokazovanie.

27. V odvolacom konaní rovnako tak nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Na zdôraznenie jeho správnosti poukazuje odvolací súd na niektoré právne významné aspekty prípadu z hľadiska odvolacích námietok žalobcu.

28. Súd prvej inštancie v predmetnej veci správne a v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie v merite veci ustálil aj skutkový stav, keď poukázal predovšetkým na to, že nebolo sporným, že žalobcovi bolo dňa 16.01.2013 doručené v písomnej podobe skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe. Rovnako nebolo sporné, že žalobca dňa 12.11.2012 si prevzal od žalovaného pracovné pomôcky a v tento deň nastúpil do práce a začal vykonávať činnosť v zmysle pracovnej zmluvy. V konaní nebolo sporné, že žalobca v tento deň podpísal aj dohodu o zrážkach zo mzdy (za zakúpené stravné lístky), rovnako tak, že žalovaný ako zamestnávateľ dňa 12.11.2012 žalobcu ako svojho zamestnanca prihlásil do poisťovni ako poistenca, zároveň žalobca dňa 12.11.2012 podpísal vyhlásenie na zdanenie príjmov zo závislej činnosti.

Rozhodujúcou a spornou otázkou pre posúdenie platnosti skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe bolo posúdenie existencie a platnosti písomne uzavretej pracovnej zmluvy a to najmä vzhľadom na to, že v priebehu konania boli predložené žalobcom dva rôzne exempláre pracovnej zmluvy a žalovaným bolo predložené ďalšie (tretie) vyhotovenie predmetnej pracovnej zmluvy (originál), pričom každé predložené vyhotovenie pracovnej zmluvy v podpisovej časti obsahovalo odlišné znaky; sporné boli najmä okolnosti a spôsob podpisovania tejto zmluvy, t.j. či zmluva bola podpísaná dňa 12.11.2012 súčasne obom zmluvnými stranami, alebo či bola podpísaná každou zmluvnou stranou osobitne, bol sporný dátum jej podpisu zmluvnými stranami (12.11.2012 alebo 15.11.2012). Rovnako tak sa v priebehu konania, vzhľadom na zmenu skutkových tvrdení žalobcu a ním predložený ďalší (v poradí druhý) exemplár pracovnej zmluvy, stala spornou otázkou, či žalovaný ako zamestnávateľ zmluvu vôbec podpísal a či odovzdal (doručil) ním podpísanú zmluvu žalobcovi.

29. V prípade, ak by sa v konaní preukázalo, že žalobca pracovnú zmluvu podpísal až dňa 15.11.2012, teda po dni 12.11.2012, ktorý bol v zmluve uvedený ako deň nástupu do práce, bola by pracovná zmluva v časti dojednaní o skúšobnej dobe neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 45 ods. 1 a § 46 Zákonníka práce; v prípade preukázania tejto skutočnosti by potom žalovaný so žalobcom nemohol platne ukončiť pracovný pomer bez uvedenia dôvodu v skúšobnej dobe, nakoľko platí, že skúšobná doba musí byť pod sankciou neplatnosti dojednaná v písomnej forme a musí tvoriť súčasť pracovnej zmluvy. Dojednanie skúšobnej doby v ústne uzavretej písomnej zmluve je neplatné. Rovnako je neplatné dojednanie skúšobnej doby v písomnej pracovnej zmluve, ktorá bola uzavretá až v priebehu trvania pracovného pomeru, pretože pracovná zmluva za týchto okolností sa považuje za ústne uzavretú, resp. za konkludentne uzavretú. Skúšobná doba teda nemôže byť platne dojednaná po tom, čo už vznikol pracovný pomer; nemožno ju teda dohodnúť so spätnou platnosťou, ale najneskôr v ten deň, ktorý bol dojednaný ako deň nástupu zamestnanca do práce. Začiatok skúšobnej doby je teda vždy totožný so vznikom pracovného pomeru (R 6/1984).

30. Obdobný záver týkajúci sa neplatného dojednaní skúšobnej doby by platil aj v prípade, ak by sa v konaní preukázalo, že by zo strany žalovaného nedošlo k podpisu predmetnej pracovnej zmluvy (ako to tvrdil žalobca následne po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom súdu prvej inštancie), nakoľko aj v takom prípade by sa pracovná zmluva považovala za ústne uzavretú, resp. za uzavretú konkludentne ateda bez dojednaní skúšobnej doby.

31. Vznik zmluvy v pracovnom práve predpokladá splnenie troch základných právnych skutočností, ktorými sú návrh, prijatie návrhu a vzájomná zhoda vôle subjektov. Z ustanovení Zákonníka práce vyplýva, že zmluva (dohoda) dojednaná podľa príslušných ustanovení pracovnoprávnych predpisov je uzatvorená, len čo sa účastníci dohodli na jej obsahu. Princíp zmluvnosti v pracovnom práve vyjadruje mieru slobody zmluvných strán v pracovnoprávnych vzťahoch. Subjekt sa sám slobodne rozhodne, či a s kým bude kontrahovať a akým obsahom naplní svoju kontraktáciu s iným. Obsahový rámec zmluvnej voľnosti spočíva v slobode výberu zmluvného partnera, uzavretia zmluvy, určenia obsahu zmluvy, skončenia zmluvy a výberu zmluvnej formy. Pre posúdenie, či došlo k uzavretiu pracovnej

zmluvy je rozhodujúce objektívne zistenie, či nastali také skutočnosti, s ktorými Zákonníka práce spája vznik dvojstranného právneho úkonu. Pracovná zmluva vzniká na základe prejavu vôle vykonaného spôsobom, ktorý nevzbudzuje pochybnosť o tom, čo chcel zamestnanec a zamestnávateľ prejavíť, teda za takých okolností, ktoré nevyvolávajú pochybnosť o tom, že úmysel zamestnanca aj budúceho zamestnávateľa smeroval dohodnutiu pracovného pomeru určitého obsahu. Ak nejde o výslovné prejavy vôle, je možné považovať za dohodnutý ten druh práce, ktorý zamestnanec začal bez námietok pre zamestnávateľa vykonávať a za dohodnuté miesto výkonu práce to miesto, kde začal pracovať. Za dohodnutý deň nástupu do práce je pritom možné považovať deň, kedy začal zamestnanec pre zamestnávateľa skutočne pracovať.

32. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správneému záveru, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k platnému vzniku pracovného pomeru na základe písomne uzavretej pracovnej zmluvy, ktorá obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti, jej uzavretie bolo výsledkom slobodného prejavu vôle zmluvných strán, pričom je nesporné, že úmysel tak žalobcu ako zamestnanca ako aj žalovaného ako budúceho zamestnávateľa nepochybne smeroval k dohodnutiu pracovného pomeru. Z pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného - spoločnosťou P. s.r.o., X. vyplýva, že dňom 12.11.2012 žalobca nastúpil do práce, s dohodnutým druhom práce: výkon a riadenie fyzickej ochrany podľa zákona č. 473/2005 v znení neskorších predpisov. Pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú so skúšobnou dobou 3 mesiace.

33. Žalobcovi sa v konaní nepodarilo preukázať, že by mu predmetná zmluva bola žalovaným zasielaná alebo dodatočne predkladaná na podpis až po dni 12.11.2012. V konaní bolo preukázané, že žalovaný a žalobca sa dňa 12.11.2012 stretli v kancelárii konateľa žalovaného za účelom podpisu pracovnej zmluvy a bolo preukázané, že predmetom tohto stretnutia bolo uzavretie pracovnej zmluvy. Žalovaný v konaní predložil listinné dôkazy - originál pracovnej zmluvy podpísanej oboma zmluvnými stranami s dátumom podpisu 12.11.2012, protokol o prevzatí pracovných pomôcok, dohodu o zrážkach zo mzdy, prihlášky od poisťovní, ktoré boli podpísané v daný deň žalovaným, ktorých obsah a pravosť nebola v konaní spochybnená, z obsahu ktorých, v spojení s výpoveďou svedkyne p. S. J. a výpoveďou bývalého konateľa žalovaného p. F., bolo preukázané, že dňa 12.11.2012 došlo k podpisu pracovnej zmluvy a to súčasne oboma zmluvnými stranami. Znaleckým dokazovaním nebolo preukázané, že by na tejto žalovaným predloženej pracovnej zmluve došlo k pozmeňovaniu pracovnej zmluvy v časti obsahujúcej podpisy zmluvných strán a rovnako nebolo preukázané, že by zo strany žalovaného došlo k vymazaniu (vygumovaniu) dátumu 15.11.2012 pri podpise žalobcu. Skutočnosť, že podpisy na žalobcom a žalovaným predložených zmluvách sú vyhotovené inými písacími prostriedkami alebo že jednotlivé strany sú vytlačené na iných druhoch papiera, nie je spôsobilá preukázať, že by došlo k akémukoľvek sfaľšovaniu zmluvy predloženej žalovaným; napokon aj sám znalec v predloženej znaleckom posudku dospel k záveru, že tento žalovaným predložený exemplár zmluvy vykazuje jednotu, je riadne zviazaný, podpisy oboch zmluvných strán sú vyhotovené rovnakým perom a ani nedošlo k technickej manipulácii (kopírovaniu, preneseniu časti textu alebo jeho odstráneniu) v podpisovej časti tejto zmluvy.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že pracovná zmluva uzavretá medzi žalobcom ako zamestnancom a právnym predchodcom žalovaného ako zamestnávateľom má všetky náležitosti podľa § 42 Zákonníka práce <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-311/2001>> a obsahuje i dohodu podľa § 45 ods. 1 Zákonníka práce <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-311/2001>> o skúšobnej dobe 3 mesiace. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že k podpisu pracovnej zmluvy došlo v kancelárii žalovaného dňa 12.11.2012, ktorým dňom si ju žalobca prevzal. Táto zmluva je podľa názoru odvolacieho súdu platná a v zmysle nej (keďže obsahovala aj dohodu o skúšobnej dobe podľa § 45 ods. 1 Zákonníka práce <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-311/2001>>), žalovaný využil svoje právo podľa § 72 Zákonníka práce <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-311/2001>> a v skúšobnej dobe skončil pracovný pomer písomným podaním zo dňa 14.01.2013, ktoré bolo doručené žalobcovi dňa 16.01.2013. Za koniec pracovného pomeru určil žalovaný deň 18.01.2013, čo znamená, že postupoval podľa ustanovenia § 72 ods. 1 a 2 Zákonníka práce <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-311/2001>>. Z citácie tohto zákonného ustanovenia vyplýva, že je možné ukončiť pracovný pomer i bez uvedenia dôvodu, ako sa stalo i v predmetnej veci. Tento záver súdu prvej inštancie je výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejedávaného sporu, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd prvej inštancie viedol k skutkovému a právnemu záveru a prijatiu jeho rozhodnutia, s ktorým skutkovým, aj právnym záverom sa odvolací súd stotožňuje.

35. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca, ktorý v priebehu konania opakovane menil skutkové tvrdenia, v závislosti od procesnej obrany žalovaného a ním predkladaných dôkazných prostriedkov, prekvapivo v konaní najskôr predložil spolu so žalobou pracovnú zmluvu, ktorá bola podpísaná oboma zmluvnými stranami (č.l. 26-30), s tým, že na strane žalovaného ako zamestnávateľa bola na tejto verzii zmluvy pečiatka a pod ňou podpis konateľa právneho predchodcu žalovaného, strojovým písmom bol uvedený dátum podpisu zmluvy 12.11.2012 a pred podpisom žalobcu bol ručne vpísaný dátum 15.11.2021. Následne, po tom ako odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom nariadil súdu prvej inštancie vykonať a doplniť dokazovanie k okolnostiam podpisu zmluvy a dátumu vzniku pracovného pomeru a po tom, ako žalovaný predložil súdu prvej inštancie originál pracovnej zmluvy, ktorý dohľadal bývalý konateľ žalovaného, žalobca predložil súdu prvej inštancie inú (novú) pracovnú zmluvu (čl. 74-78), na ktorej sa na strane žalobcu opätovne nachádza podpis žalobcu a pred týmto podpisom je ručne dopísaný dátum 15.11.2012, avšak na mieste určenom na podpis žalovaného sa nachádza už len otláčok pečiatky žalovaného bez pripojenia podpisu. Na základe tejto v poradí druhej žalobcom predloženej pracovnej zmluvy, zmenil žalobca skutkové tvrdenia a začal tvrdiť, že medzi zmluvnými stranami nikdy nedošlo k uzavretiu pracovnej zmluvy, nakoľko mu zo strany žalovaného nikdy nebola predložená a doručená pracovná zmluva podpísaná oboma zmluvnými stranami. Z tohto dôvodu preto podľa žalobcu nikdy nedošlo medzi ním a žalovaným k uzavretiu písomnej pracovnej zmluvy, zmluvy bola dohodnutá len ústne a preto nedošlo ani k platnému dojednaniu skúšobnej doby, nakoľko táto môže byť dojednaná v písomnej forme. Toto tvrdenie zopakoval aj v podanom odvolaní, v ktorom uviedol, cit.: „Žalobca na každom pojednávaní prízvukoval, že mu v postavení pracovníka nikdy žalobca nedoručil žiadnu riadne obidvomi zmluvnými stranami podpísanú inkriminovanú pracovnú zmluvu, preto pracovný pomer žalobcu vznikol ústne dňom nástupu pracovníka do práce 12.11.2012 zo zákona“. Toto tvrdenie sa však žalobcovi nepodarilo preukázať, keď navyše v priebehu konania ani nevysvetlil, ako je možné, že disponuje dvoma rôznymi „originálmi“ pracovnej zmluvy, pričom nepochybne to bol práve žalobca, ktorý prvý spolu so žalobou predložil súdu pracovnú zmluvu podpísanú obom zmluvnými stranami, ktorá bola zároveň opatrená aj pečiatkou žalovaného. Správny je preto záver súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal existenciu ani jedného ním tvrdeného dôvodu, zakladajúceho neplatnosť dojednania zmluvných strán o skúšobnej dobe.

Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá existenciu týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Strana sporu musí uviesť skutkové tvrdenia jasne, úplne a zrozumiteľne (povinnosť tvrdenia). Povinnosť tvrdenia je úzko spojená s dôkazným bremenom. Jej nesplnenie má spravidla významné dôsledky pre rozhodnutie vo veci samej. Neunesenie dôkazného bremena totiž znamená neúspešnosť strany v spore, teda v prejednávanej veci neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu malo za následok jeho neúspech v spore.

36. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nenariadil znalecké dokazovanie, hoci žalobca trval na jeho vykonaní a mal za to, že v tomto prípade je súd povinný nariadiť znalecké dokazovanie na účet štátu, vzhľadom na to, že ide o spor so slabšou stranou, odvolací súd považuje túto námietku za nedôvodnú.

37. Súd prvej inštancie na návrh žalobcu uznesením č.k. 14Cpr/1/2013-373 zo dňa 11.05.2020 nariadil znalecké dokazovanie z odboru Kriminalistika, odvetvia Kriminalistické skúmanie ručného písma a podpisov č. XX XX XX a odvetvie Kriminalistické skúmanie dokumentov č. XX XX XX, na vypracovanie znaleckého posudku ustanovil Kriminalistický a expertízny ústav Policajného zboru, ktorý mal určiť pravosť podpisu žalobcu a zistiť, či bol z pred mena žalobcu odstránený dátum. Žalobcu zaviazal na zloženie preddavku na znalecké dokazovanie v sume 1.200,- eur. Žiadosťou zo dňa 10.07.2020 žalobca žiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov a povinnosti zložiť preddavok v sume 1.200,- eur. Žiadosťou zo dňa 10.07.2020 žalobca požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov a povinnosti zložiť preddavok v sume 1.200,- eur. V tlačive pre doklad pomerov účastníkov uviedol, že je dlhodobo nezamestnaný a je v evidencii Úradu práce sociálnych vecí a rodiny práve z dôvodu, „že ak napíše, že môže uzavrieť pracovný pomer na dobu určitú do rozhodnutia konania pod sp. zn. 14Cpr/1/2013 a preto ho nik nechce zamestnať“. Ďalej uviedol, že v evidencii Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny je od roku 2014, jeho príjem od januára 2018 je 194,- eur mesačne a od 17.12.2020 len 103,- eur. V žiadosti

žalobca uviedol, že je bezdomovec a nevlastní žiaden majetok, nemá žiadne úspory v banke a má dlh voči rodičom a sestre vo výške 16.000,- eur, je slobodný a mesačne ho zubár stojí 100,- eur. Ostatné časti tlačiva pre dokladovanie pomerov účastníka konania žalobca nevyplnil.

Uznesením č.k. 14Cpr/1/2013-310 zo dňa 26.11.2020 súd prvej inštancie žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť. Súd prvej inštancie preto preskúmal majetkové, sociálne a osobné pomery žalobcu z dostupných údajov a zistil, že žalobca bol od 14.05.2014 do 10.01.2019 zamestnancom v spoločnosti I. SK s.r.o. so sídlom T. č. 2, D.. Z katastra nehnuteľností zistil, že žalobca je vedeným vlastníkom na LV č. XXXX, kat. úz. J. C., na LV č. XXX, kat. úz. I. K., na LV č. XXXX kat. úz. N., na LV č. XXXX kat. úz. A., na LV č. XXX kat. úz. Q., na LV č. XXXX kat. úz. A., na LV č. XXX kat. úz. A., na LV č. XXXX kat. úz. C., a na LV č. XXXX kat. úz. I. S.. Tieto skutočnosti však žalobca v tlačive pre dokladovanie pomerov účastníka konania neuviedol. Súd prvej inštancie navyše vykonal dopyt na L. stavebná sporiteľňa, a.s. a zistil, že žalobca mal ku dňu 26.11.2020 na účte sumu 1.740,04 eur. Z vyššie uvedeného možno konštatovať, že žalobca neunesol dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní jeho pomerov odôvodňujúcich oslobodenie od súdnych poplatkov, a aj v prípade, že jeho podanie bez autorizácie by bolo v stanovenej lehote riadne doplnené, súd prvej inštancie by vzhľadom na vyššie uvedené nemohol sťažnosti žalobcu priznať úspech, preto uznesením č.k. 14Cpr/1/2023-320 zo dňa 23.02.2021, sťažnosť zamietol. Z dôvodu nezaplatenia preddavku na znalecké dokazovanie zo strany žalobcu, súd prvej inštancie upustil od vykonania znaleckého dokazovania.

Z uvedeného je zrejmé, že to bol výlučne žalobca, ktorý zaviniel, že súd prvej inštancie postupujúc podľa platného civilného sporového poriadku, nevykonal tento žalobcom navrhnutý dôkaz, nakoľko nezložil preddavok na vykonanie tohto dôkazu, hoci jeho majetkové pomery mu v rozhodnom čase zloženie preddavku umožňovali.

Odvolačný súd postup súdu prvej inštancie považuje za správny. Podľa § 250 CSP platí, že ak súd ustanoví znalca a strane nebolo priznané oslobodenie od súdneho poplatku, najneskôr spolu s ustanovením znalca uloží povinnosť zložiť preddavok v rozsahu predpokladaných nákladov znaleckého dokazovania. A ak ho strana nezloží, súd navrhnutý dôkaz nevykoná.

V rámci Civilného sporového poriadku znalecké dokazovanie je ex lege obligatórne preddavkované. Preddavková povinnosť zaťažuje vždy tú sporovú stranu, ktorá navrhla vykonanie príslušného dôkazu. Protistrane nemožno uložiť preddavkovú povinnosť v súvislosti s dôkazným návrhom niekoho iného, koho procesný záujem je v kontradičii. Ak ide o spoločný návrh v tom zmysle, že na vykonaní dôkazu trvajú obidve strany, môže súd preddavkovú povinnosť pomerne rozdeliť, ak to bude vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za účelné a hospodárne. Stranu, ktorej bolo riadne priznané oslobodenie od súdneho poplatku podľa § 254 CSP, nemožno zaťažiť povinnosťou zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania“ (k tomu napr. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck. 2016. s. 904 a 905).

Civilný sporový poriadok na rozdiel od Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“) „už neobsahuje ustanovenie obdobné ustanoveniu § 141 ods. 4 OSP, podľa ktorého platilo, že trovy dôkazov, ktoré neboli kryté preddavkom, hradil štát (k tomu napr. Horváth, E., Andrášiová, A. Civilný sporový poriadok - komentár, Bratislava : Wolters Kluwer s. r. o., 2015. ISBN 978-80-8168-318-3). Strany musia v súvislosti so znaleckým dokazovaním zohľadniť, že štát vo všeobecnosti neznáša trovy dôkazu vrátane trov znaleckého dokazovania.

Aj Ústavný súd konštatoval (por. I. ÚS 236/2019), že právnym následkom nesplnenia povinnosti zložiť preddavok na trovy dôkazu vyplývajúcej z právoplatného rozhodnutia všeobecného súdu je zásadne nevykonanie dôkazu všeobecným súdom, pričom v takom prípade pokračuje súd ďalej v konaní bez vykonania navrhnutého dôkazu, čo môže v konečnom dôsledku viesť k tomu, že strana nebude spôsobilá uniesť v spore dôkazné bremeno. Prípadný procesný neúspech, ktorý môže s takto vzniknutou situáciou bezprostredne súvisieť, predstavuje zásadnú konzekvenciu v právnej sfére dotknutej strany.

Ak súd navrhnutý dôkaz nevykoná z dôvodu nesplnenia riadne uloženej preddavkovej povinnosti, neporuší tým základné právo strany na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, keďže tento postup je legitimizovaný konkrétnym zákonným ustanovením (pozri čl. 51 ods. 1 Ústavy SR). V opačnom prípade by bol popretý samotný účel § 253 ods. 3 CSP (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 907).

38. Žalobcovi nič nebránilo, v prípade, ak mal za to, že jeho podpis na pracovnej zmluve predloženej žalovaným bol sfaľovaný, zabezpečiť si dôkaz v podobe znaleckého posudku vyhotoveného na vlastné náklady, keďže žalobcu v konaní rovnako ako žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno ohľadne

preukázania skutočností, ktoré by právo žalovaného vylučovalo. Ako už bolo uvedené, súd má v rámci dokazovania obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto sa v novej právnej úprave presunula na procesné strany (súd teda iba vykonáva a hodnotí dôkazy predložené stranami sporu). Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie postupoval správne, keď z dôvodu nesplnenia si preddavkovej povinnosti žalobcom, nenariadil znalecké dokazovanie v zmysle návrh u žalobcu.

39. Rovnako tak je nedôvodná námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil závery ním predloženého znaleckého posudku. Hodnotenie dôkazu znaleckým posudkom spočíva v posúdení, či závery posudku sú náležite odôvodnené, či sú podložené obsahom nálezu, či sa prihliadlo na všetky skutočnosti, s ktorými sa bolo treba vysporiadať, a či odôvodnenie znaleckého posudku zodpovedá pravidlám logického myslenia; súd však nemôže skúmať vecnú správnosť odborných záverov znaleckého posudku, pretože k tomu sudcovia nemajú odborné znalosti alebo ich nemajú v takej miere, aby mohli toto preskúmanie zodpovedne urobiť (k tomu porov. napr. uznesenie pléna bývalého Najvyššieho súdu ČSR z 23.12.1980, Pls. 3/80, uverejnené pod č. 1 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, roč. 1981). Odvolací súd (rovnako ako súd prvej inštancie) nemá pochybnosti o pravdivosti a správnosti záverov znaleckého posudku predloženého samotným žalobcom, z ktorého vyplýva pre konanie významný záver, že nedošlo pri podpise žalobcu ani žalovaného na pracovnej zmluve preloženej žalovaným k jej pozmeňovaniu technickými prostriedkami (a nebolo ani tvrdené a preukázané, že by došlo k vymazaniu údajov), ako to v žalobe a v priebehu konania tvrdil žalobca, tento záver znalca odvolací súd považuje za náležite odôvodnený a podložený obsahom nálezu, a jeho odôvodnenie zodpovedá i pravidlám logického myslenia. Navyše tento záver posudku bol v konaní podporený aj ďalšími dôkazmi vykonanými súdom prvej inštancie (svedecká výpoveď, výpoveď bývalého konateľa žalovaného, ktorý túto pracovnú zmluvu podpísal, protokol o prevzatí pracovných pomôcok, prihlášky podané žalovaným do poisťovní, dohoda o vykonávaní zrážok zo mzdy na stravné lístky). Predložený znalecký posudok (hodnotený súdom prvej inštancie ako listinný dôkaz, por. napr. R 22/1979, R 31/1993) bol vypracovaný osobou zapísanou v zozname znalcov, ktorý nepochybne má potrebné skúsenosti z odboru, v ktorom má ako znalec pôsobiť v zmysle zákona č. 382/2004 Z.z. a je povinný pri vykonávaní svojej činnosti postupovať v súlade so zákonom.

Je zároveň nesporné, že napriek zásade voľného hodnotenia dôkazov, nemôže súd „uveriť“ a stotožniť sa s jedným dôkazom (znaleckým posudkom) a bez ďalšieho „neuveriť“ a odmietnuť iné dôkazy. V prejednávanej veci však súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil nielen na uvedenom znaleckom posudku, ale vychádzal aj výpovede žalobcu, právneho predchodcu žalovaného p. F. a svedkyne p. J. ako aj z ďalších listinných dôkazov; vykonané dôkazy následne aj riadne a dôsledne vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP v spojení s § 191 CSP), keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli a dospel tak k správny skutkový záverom.

40. Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce sa obsahu svedeckej výpovede svedkyne J., aj tieto považuje odvolací súd za nedôvodné; podľa názoru odvolacieho súdu poznatky, ktoré získal súd prvej inštancie hodnotením obsahu tejto svedeckej výpovede, porovnal s poznatkami, ktoré získal na základe jeho hodnotenia ostatných (najmä listinných) dôkazov a zväzil, do akej miery sú tieto poznatky súladné, či protichodné, vzájomne sa dopĺňajúce. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov bol záver o pravdivosti skutočností tvrdených žalovaným, ktoré boli podkladom pre záver o tom, že je potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

41. Rovnako tak odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie považoval výsluch svedkyne C. J. (matky žalobcu), za dôkaz, ktorý nebol spôsobilý vo vzťahu k sporným otázkam, najmä k otázke dňa podpisu pracovnej zmluvy a jej podpisu žalovaným, preukázať tvrdenia žalobcu, resp. vyvrátiť tvrdenia žalovaného, nakoľko táto svedkyňa nebola prítomná dňa 12.11.2012 v kancelárii žalovaného pri procese uzatvárania pracovnej zmluvy a nebola svedkom úkonov spojených s prijímaním žalobcu do zamestnania u právneho predchodcu žalovaného a rovnako tak jej výpoveď nemohla preukázať tvrdenie žalobcu, že pracoval prvé dni bez uzatvorenej pracovnej zmluvy. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil aj skutočnosť, že to, že si žalobca priniesol domov jedno vyhotovenie zamestnávateľom nepodpísanej pracovnej zmluvy, nie je spôsobilé vyvrátiť tvrdenie žalovaného, že zmluvné strany uzatvorili pracovnú zmluvu ku dňu jej datovania, t. j. dňa 12.11.2012 a v tento deň ju aj podpísali.

42. Odvolací súd, v súvislosti s dokazovaním výkonným súdom prvej inštancie navyše dodáva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy (tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov), a to každý dôkaz

jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany v konaní. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov, pričom do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Súd prvej inštancie potom vyhodnotil všetky predložené dôkazy jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti, zároveň prihliadol na to, čo uvádzali samotné strany, pričom z uvedeného mal za to, že tieto dôkazy boli postačujúce na vyvodenie ním vyslovených skutkových záverov (boli v tomto smere dostatočné), a preto vykonanie ďalších dôkazov už pre rozhodnutie vo veci nepovažoval za potrebné. S takýmto záverom sa potom stotožnil i odvolací súd, pričom zároveň dodáva, že súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou strane odňatie možnosti konať pred súdom (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999, ako aj sp. zn. 6Cdo/51/2012).

43. V prejednávanej veci súd prvej inštancie riadne a dôsledne odôvodnil prečo nevykonal všetky dôkazy navrhované žalobcom. Nemožno sa preto stotožniť s odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie pochybil, keď nevykonal všetky ním navrhnuté dôkazy. V tomto smere odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že všetky skutkové zistenia súdu prvej inštancie majú plnú oporu vo vykonaných dôkazoch, pričom v uvedenom smere žalobca nedôvodne súdu prvej inštancie vytýka, že konanie zaťažil inou vadou, ktorá mohla mať vplyv na rozhodnutie v spore, keď nevykonal ním navrhované dokazovanie, a preto súd prvej inštancie celkom správne vychádzal z toho, že za tohto stavu by bolo vykonávanie ďalších dôkazov nadbytočné a nehospodárne. Odvolací súd navyše uvádza, že nejde o skutočnosti, ktoré by mali pre rozhodnutie v spore zásadný význam.

44. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu sa priebehu pojednávania konaného dňa 04.04.2024 o 10.00 hod., odvolací súd uvádza, že z obsahu zápisnice (č.l. 430) a ani zo zvukového záznamu z pojednávania nevyplývajú žiadne žalobcom tvrdené skutočnosti. Žalobca a jeho splnomocnený zástupca sa navyše dostavili do pojednávanej miestnosti až o 10.18 hod., t.j. 18 minút po jeho začatí. Zo zvukového záznamu vyhotoveného súdom prvej inštancie nevyplýva, že by žalobca alebo jeho splnomocnený zástupca namietali, že nie je zreteľné, resp. že by nepočuli, čo sudca na pojednávaní diktuje do zápisnice; je nesporné, že obaja bezprostredne reagovali tak na otázky a výzvy konajúceho sudcu, ako aj na prednes žalovaného. Rovnako tak nie je dôvodná námietka žalobcu, že by zvuková aparátúra mala poruchu, keď je nesporné, že priebeh celého pojednávania je riadne zachytený na zvukovom zázname technickým zariadením určeným na zaznamenávanie zvuku a uchovaný na nosiči dát v zmysle § 167 ods.1 CSP. Z prednesu splnomocneného zástupcu žalobcu ani žalobcu, ani z obsahu zápisnice alebo zvukového záznamu rovnako ani nevyplýva žalobcom v odvolaní namietaná skutočnosť, že by žalobca chcel predložiť súdu prvej inštancie v priebehu pojednávania akékoľvek listinné dôkazy a že tieto konajúci súd odmietol prijať.

45. Rovnako tak nie je dôvodná námietka žalobcu, že súd prvej inštancie neuviedol stranám sporu predbežné právne posúdenie veci podľa ust. § 181 CSP. Aj túto odvolaciu námietku považoval odvolací súd za nedôvodnú. V zmysle platného Civilného sporivého poriadku súd má povinnosť uviesť predbežné právne posúdenie už v rámci predbežného prejednania sporu, pokiaľ v procesnom postupe predbežné prejednanie sporu nariadil (§ 171 CSP). Zároveň je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP). Súd pri výkone spravodlivosti nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením.

Ak sudca nedodrží zákonné ustanovenie § 181 CSP, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie citovaného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napr. v práve zúčastniť

sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod., čo napokon v prejednávanej veci vyplýva aj z obsahu zápisníc z pojednávanií pred súdom prvej inštancie. Striktné nedodržanie postupu podľa § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu samo o sebe nie je porušením práva na spravodlivý proces (por. uznesenie NS SR z 28.12.2020, sp. zn. 2Obdo/56/2020, ďalej aj rozhodnutia NS SR sp. zn.: 7Cdo/111/2020, 1Obdo/92/2018, 2Obdo/56/2020).

Navyše v prejednávanej veci na pojednávaní konanom dňa 04.04.2024 ani nešlo o predbežné prejedanie sporu a ani o prvé pojednávanie vo veci, nakoľko v predmetnej veci sa uskutočnilo viacero pojednávanií, súd prvej inštancie vo veci rozhodol už dňa 23. januára 2014 v poradí prvým rozsudkom č.k. 14Cpr/1/2013-52, ktorým žalobe vyhovel a Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením č.k. 3CoPr/5/2014-66 zo dňa 31. júla 2014 zrušil žalovaným napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Procesný postup súdu prvej inštancie zodpovedal platným právnym predpisom a námietka žalobcu je preto nedôvodná.

Odvolací súd záverom uvádza, že zastáva názor, že aj v prípade, že by došlo k opomenutiu aplikácie § 181 ods. 2 CSP <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-160/2015>>, tak uvedený nedostatok by sa v prejednanom prípade konvalidoval vydaním v poradí prvého rozhodnutia vo veci samej súdom prvej inštancie v spojení so zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu, v ktorých rozhodnutiach konajúce súdy oznámili svoj názor v prejednávanej veci a tým by zhojili tento procesný nedostatok (por. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4CdoPr/4/2023). Z uvedených dôvodov bolo potrebné aj námietku odvolateľa týkajúcu sa absencie vyslovenia predbežného právneho názoru prvoinštančným súdom vyhodnotiť ako neopodstatnenú a nedôvodnú (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/236/2010, 6Cdo/417/2015, 6Cdo/17/2017, 2Cdo/145/2020).

46. Taktiež nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie neupravil žalobný petit v zmysle návrhu žalobcu zo dňa 28.05.2015, keď súd prvej inštancie túto zmenu pripustil už uznesením č.k. 14Cpr/1/2013-110 zo dňa 01.07.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 08.08.2015 a následne na pojednávaní konanom dňa 04.04.2024, za prítomnosti žalobcu aj jeho splnomocneného zástupcu, na ktorom súd prvej inštancie uznesením do zápisnice upravil petit žaloby v zmysle obsahu jednotlivých podaní žalobcu, ktoré žalobca v priebehu konania predkladal súdu prvej inštancie, pričom súčasťou súdom pripustenej zmeny petitu na pojednávaní je aj žalobcom požadovaný nárok na doplatenie náhrady mzdy. Žalobca ani jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli obaja prítomní na pojednávaní a boli prítomní pri vyhlasovaní uznesenia súdom prvej inštancie, ktorým pripustil zmenu petitu, nenamietali proti takto formulovanému petitu, nevzniesli proti postupu súdu prvej inštancie na pojednávaní žiadne námietky a ani po vyhlásení uznesenia súdom prvej inštancie jeho znenie nenamietali a nežiadali jeho opravu. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považuje túto odvolaciu námietku žalobcu za účelovú a nedôvodnú.

47. Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že súd prvej inštancie pojednával za prítomnosti splnomocneného zástupcu žalobcu, ktorý však v tom čase už nebol oprávnený žalobcu zastupovať, odvolací súd poukazuje na to, že žalobca splnomocnil X. na svoje zastupovanie splnomocnením zo dňa 18.08.2013 a až podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 13.06.2024 (t.j. viac ako dva mesiace po rozhodnutí veci dňa 04.04.2024) splnomocnený zástupca oznámil súdu prvej inštancie ukončenie zastupovania žalobcu. Súd prvej inštancie z tohto dôvodu rozsudok následne doručoval priamo žalobcovi, ktorý ho prevzal dňa 15.07.2024 a podal proti nemu odvolanie. Teda súd prvej inštancie neporušil právo žalobcu tým, že by konal s osobou neoprávnenou na zastupovanie žalobcu. Navyše je nepochybné, že aj sám žalobca (spolu so splnomocneným zástupcom) bol prítomný na pojednávaní, konanom dňa 04.04.2024 a túto skutočnosť v konaní pred súdom prvej inštancie ani jeden z nich neuviedol a žalobca nenamietal prítomnosť a ani prednes svojho splnomocneného zástupcu na predmetnom pojednávaní. Aj táto odvolacia námietka žalobcu je preto nedôvodná.

48. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na

chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania.

Odvolačný súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení druhého dielu CSP alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vložil.

49. Čo sa týka nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), tento odvolací dôvod je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod rovnako nie je naplnený, pretože v posudzovanom prípade konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, pričom právne závery súdu prvej inštancie sú aj v zhode s judikatúrou najvyšších súdnych autorít a konajúci súd rozhodol vo veci vecne správne.

50. Záverom odvolací súd dopĺňa, že obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

51. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto vyhodnotil v súlade s ust. § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil správne právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s ust. § 220 CSP zdôvodnil.

52. Nakoľko ani v odvolaní žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený prvoinštančným súdom, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

53. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní priznal úspešnému žalovanému proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

54. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon

prípúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).